

տաղիտու թեան, այլ սակայն այս տա
լի աննման շքեղութեամբ և ողեւո

լուծեամբ տնտեսաւ, կեանքացի Գա-
րակիւնանի Պօրոյ արքայականպա-
ռաւորները Քիւմանիոյ այսինքն Պրու-
սայոյ և Նիկոմիդիոյ Ամար 25 ին
նախաժողովի հանդիսին առթիւ հան-
դուցեցին չիլիմը գործարարուած և
է խորանն ամենօրեան Տիրամորն լու-
սաբարդուած իր ցարդը Աւստաուսն
մեծահասակ և սկսան ժամերը ու թիւնը
երգեցիկ մանկիւն դեղգեղական միա-
շունչ և միաբերան ձայնիւ կը լինեալ-
ցնէին Նոյալ տաճարին բարձրաբեր-
կամանները, ժամերայն ու պատա-
րաւորն էր Տ. Վասնի վ. Պարտի-
կացի, Հորհրաւրական պաշտոն-
կանարեցաւ առաջի լուսաւորի խո-
րանի Տիրամորն, պար առեալ չուր-
ջանակի հանգուցելուն դերըղմանը,
ուր միաբերան համարէն ուսան հան-
դիւսականութեամբ իւր արժանեւոր
դասակալի Տ. Մարգարեա Սրբապանի,
հանգիստ մայրից հոգեւոյ հանգուցե-
լոյն, որ այսպիսի վանք մը կառու-
ցանկով բարերար Տարեկանացաւ Հա-
յաստանեացի եկեղեցւոյ և միկիւնը
Հայոց տառապեալ աղի ին, վանք, որ
ընտելաց միշտ ընտել և բարձրաստի-
ճան եկեղեցականները, որպիսիք
Ստեփան (պապան) և Պօրոյ Պարտի-
պարեւը, Մարգարեան Ստեփան պա-
րարարական աղագայան և Էդորը Սըր-
բապան, որը թէեւ այսօր ի տեղ հան-
դուցեալ են, այլ սակայն իրենցանի
կան և կը մնան ի սիրտ Քիւմանիոյ
կրօնական ժողովրդեան:

Երեկոյն միաբանական ուսան հա-
ւարեալով ի հարանի սրահին մէջ ին-
տելաց մը դիտել հանգուցեցին իւրա-
կանարեւոտեալ պատկերն որ իւրիւր
փոփոխոր, և ի դուրս ունեւոր զոյնի
Սրբապան լինել կատարեց համարեւ-
եքիկով մը որ սկսաւ ի ձայն «Այսօր
ցնանք» չարականի Չարախաճան Ս.
Պատեւածանի: Գործիւնաց անք
ընդմիջմամբ երգող հնգագնահ կար-
ճաւառ բանաստեղծութիւններ արտա-
սանելին, որը անկողն երախտագե-
տութեան նշաններ էին աւ բարեբա-
ղաւ աղիւն և եկեղեցւոյ և միապա-
ման պարտաւորի հաստատիւ են այն
անկեղծութեան, զոր աղան ունի ա-
սոր ինքեց նկատմամբ: Ի քաջալուր-
ծութեան նոցա և ի խնդութիւն նոցա հե-
ռաւոր սիրելիաց արժան և կարճեմ
որ Արեւել հանի սոյն բանաստեղ
անք անուններն աստանոր հրատարա-
կող:

Արտաշէս Սերոբեան, Արտաշէսի կե-
Միքայէ Արամեան, Կ. Պարոյի
Բարթոլ Տ. Ս. Շարիկեան, Թամարայի
Խաչատուր Պէճրիկեան, Չառապի
Թարոյ թիւն կիւմանիւն, Արթուրի
Գրեգոր Սառապեան, Արտաշէսի
Ներսիս Փափաքեան, Վանքի

Յաւարտ բանաստեղծութեանց նորին
Սրբապան լինել Տ. Մարգարեա Արե-
պիկապա իւր սովորական պերճախո-
սութեամբ օրհնեց իւր սանիւրը, գո-
ված նոցա եւանդը, յորհրդեց որ ան-
վատ աշխատանքներն յարաւանելով
իրենց ուսմանց մէջ պատկեն աղիւն
իրեն ու փայլեալ և օրհնեցիւր լի-
նին միշտ ու թէ միայն վասն յիշա-
տակի նշնեցիւր բարեբաղ, այլ
և վասն կենդանի բարեբաղաց, ո-
րոց ի միջի վեհապալեմ իր փայլե-
լոյն պատմութեան իմաստականութիւն
և իւր նախադաս Ամեն Տ. Սրբեան Ս.
Պարտիպարը Հայոց Թուրքիոյ Առե-
նաբան Սրբապան յանկարծ յուրեւ-
րով չեւան թէ եկեղեցական լարտա-
բանի հաստատութիւնն այսօր նախ-
րական դատուած է համարէն աղիւն,
աշխատել չորս կողմերէն ուր Հայը կը
բնակի, ինչ դադարած համարի նա-
մանկերով քաղաքները իրենց մայրիկով
բարեկալով յարաւանութիւնն սոյն
պատմական հաստատութեան, նոյն
յայտարարած է թէ «Իմ պատրիար-
քութեան մէջ իմէն ունի դործ յունե-
նամ, այլ սակայն միկիւնութիւնն
սկսեց ինչ եկեղեցական վարժարանի
հաստատութիւնն որ մնաւ իմ օրով»
Այլ, Սրբապան Պարտիպարին իրա-
ւապէս ինչ այդ օրը, և յարաւանու-
թիւնն իւր անմահութիւնն: Առեւա-
բան Սրբապանն աւետեց թէ քաղաքա-
տեւ իմութիւն մը նորին Ս. Թոմարեան
Ամեն Տ. Տ. Մարկար Կաթողիկոսն ա-
մենայն Հայոց անշուշտ նախախմա-
կան մի անօրեւութեամբ և ամենօրե-
անեալ Տիրամորն մայրական գորովն
չնորհէ համար է մասնակցիլ սոյն
հանգիսին ցնծութեան ի միկիւնարու-
թիւն իւր հարազատ որդեւոյ, յիշով
օրհնածիլ կոնգրէսի շնորհաւորութիւն
եկեղեցական վարժարանի հաստա-
տութեան, փառք ուրեմն իւր անմա-
հականութեան, Հանդիսականը անդէն
Հիշմանքին ի հորէնչարական հնգեղ-
նեկ յետոյ լեզուին պատկանեալ և եր-
կեղծութեամբ նորն օրհնութեան
կոնգրէսի զոր ընկերայա փոխ-տեսու-
Տ. Նիկիւս վ. Գալիպեան, որոյ
պատմեան աւարի:

ՄԱՐԿԱՐ ՄԱՐԿԱՐ ԲՐԻՍՏՈՅԻ, եւ Ան-
ՀԱՄԱՐԵԱՆ ՄԱՐԿԱՐ Աստուծոյ Ներսի-
պապաւտ և Կաթողիկոս ամենայն Հայոց
ժողովրդի պատրիարք համաբարական նա-
խախմալ մը Ամար Արարատեան Աւարե-
րեան Մար Սեկեղեցւոյ Սրբոյ Կաթողիկոս
ԷԶԻՄԱՐԵԱՆ:

Շնորհաւոր որոյ մերում Սրբապան
Մարգարեա Նիկոմիդիոյ Օրմանեան սիրա-
լի ողջուն և Հայրապետական սուրբ օր-
հնութիւն:

Զմայրութեանց շնորհաւորական բանից
ընկալեց զգիր շնորհագիր, առ իմ տա-
րեղ արժի օժտութեան մերում, յորում գոր-
դականն տարածանեալ գոյալ ուրիւն և
զնորք ուղիւ առաջի Ամենակալին՝ վասն
անտառան և հաստատուն պահելոյ զԱւա-
քեղական Աթոս Հայրապետութեան ա-
մենայն Հայոց:

Զի՛նչ մեզ յաւելո ուրախել և բեր-
կապան քան տեսանել զեկեղեցին Հայաս-
տանեաց աշխարհի՝ շրջապատեալ լուսա-
ւոր դասեց հոգեւորականաց՝ առ ի թա-
սաղով հանդիսանալ Նորայն ամիսը, ա-
նապա և ուղղափառ դաստեղծութեանն
եւ ուսան ունեցիլն ստանալ զպարտիկ
շնորհալի և անձնագոհ եկեղեցականս, եթէ
սը մենա մասամբ ի վարժարանաց վա-
նորէլ զեկապարեց ընդ ձեռն պրծի-
մաստ հոգեւորականաց՝ փոխելոյ ի սէր
մայրենի գիտութեան Կաթողիկոս Սրբոյ
ԷԶԻՄԱՐԵԱՆ Սրբոյ յոստով անս միկիւնար-
եալ ի սիրտ և ի հոգի համաբարեւել զձեռ-
աւ Աստուած և հայցեց, զի հաստատուն
և անդրադուր զանգամեաց զհինն նորա-
կապեց եկեղեցական վարժարանից՝ բու-
նեց ընդ հոգեւորական Չարապան Սուր
Աստուածանի, և քեզ՝ հոգեւորն որդեակ, և
որոց քեզ եւ փաստականից յայդ գործ
նախկան, զօրութիւն, Կաթողիկոս, հա-
մարեւութիւն և երկայնմութիւն շնոր-
հեցեց՝ իսկ բարեբաղիկ որդեգրաց
Չարապան Ս. Աստուածանի՝ պարեւ-
եցեց՝ հոգի իմաստութեան, գիտութեան
և հանձնարոց մարդը միկիւնար և բարե-
խոսութեամբ Ս. Աստուածանի և ամե-
նայն ընտելաց իւրոց ամեն:

ՄԱՐԿԱՐ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ
ԱՄԵՆԱՅԵ ՀԱՅՈՑ

Հմ. 566

Տ՝30 Նոյեմբերի 1889 ամի
Փրիշալան, եւ ի մերում
Բուսականութեան ՌՅԹԻ:

Ի Ս. Էփրեմեան:

Յաւարտ հանդիսին աւելորդ է ը
սեղ թէ միաբանական ուստ վայելեց
յատուկ ընթերց և բարեմիտութե-
թիւնը իւրաւ յաղորդեցին վասն կե-
նաց վեհ. Հայրապետի, Ամեն Ս.
Պարտիպարը, իւր դասակալ Մարգ-
արեա Սրբապանի, վանեցալ ըստ բա-
րեբաղաց, պատմութեան իմաստա-
կութեան և վասն բարոյութեան և
յաւաղեղմութեան աղիւն:

ՆԱՀԱՊԵՏ

89 գիկոս. 23
Արմաշ

ԿՐՈՍԱՓՈԽՐ ԵՐ ԽՂԻՒ ԽԱՅՅԵՐ

Ա.

Յրոտագին որ մըն էր, ձեռն իրիւր ըզ-
գեղմն կը տեղար. իւրեւն ու դաւաղը, ձեռ-
մակ շարժի տակ ծակեալ հարկի պէս,
Թիւնը մը հարուած էին: Արեւմտեանի
ծովակին այլեքները ծաղը ծաղը կը կտա-
տէին եզրաց վրայ: Զի՛նչեանց միտա-
գար ոտները հակապատկեր մը կը ձե-
ւանէին այդ ստաի և սարսուռի եղանա-
կին մէջ, ծարճատուն փառաքան, բարի-
նալք րոց, ի՛նչ անուշ էին, մանաւնդ
անցած հինգած տարիներու:

Գահանայ մը իցիկին մէջ նստած վա-
նարանին քով իր ցրտագին իմարիւրը կը
տաքեցին: րոցը կը ճարձարեւոր և անոր
ցոյտեւորը Տ. Մարթէոսի թաւան և տը-
մոյն գիտեց վրայ կը ճառագայթէր և
կաթողիկոսին մը կը ձգէր կեղան և ցա-
ղած պտերուն վրայ իրեն Բիւրանի Մը-
տախտէ կորստած էր, Աստուածաշունչ
իւր ծնող վրայ դարձ՝ զողորմուն մա-
նեղով կը սեղմէր և կը կարգար: Նուի-
րական էր գիրը, հաստով կը խոնարհէր
անոր վրայ և ինչպէս որ կը հասնար աշ-
խարհարար նորնալս և կը հասնար զրոց
լեզուն, թէեւ ինքն ուսուցիչ առնէ զը-
րարը զոր առած էր: հաստեղ ունէր
և հաստոյ լեզուն կը հասնար: Եթեա՛
նախաճաց էր ծերութիւն, ինչ պարէ
ի վեր Աստուծոյ գիտելու, կէս զար պա-
տաւած էր Ս. Սեղանայն առնէ, և յիշուն
տարի ինկող անուշահոտ բուրմունքը իր
անքիւն աղիւն հետ, ժողովրդին և Աս-
տուծոյ առնէ սիրած էր:

Միջեւն քահանան հորեկան այս վի-
ճակին մէջ՝ Աստուծոյ և հրեշտակներու
հետ կը գտնէր ինքեղեցի, յանկարծ Յա-
կոյ ներս կը մտնէ: Տ. Հօր նայուածքն
յանկարծ որդեւոյն կը հանգիսի: և բան
մը, հոգեկան բան մը, զարեւոք շողորմ
պէս, զեմքն ի՛նչեանց, «Յակոբ, դու
եւ եղեքն անթիւ են: Մեռեալ քիչ մը
առա՛ կը բառաչէր: Բայց Յակոբ իր
դէմքին վրայ անտարբիր կըտուութիւն ու-
նէր: Նոյն օրը, ճիշդ ցրտագին օդին կեր-
պարեան հաղած, խոտալ էր, և ամեն
քաղցր հարցմանց՝ բրտութեամբ պատա-
խանք, ծառագին եղաւ ծերակալի, իր
նշխարեւորութեան մէջ, այդ անակալի
նախարար, մանաւնդ տառնի անգամն էր
որ Յակոբի վրայ կը տեսնուէր այդ կոշ-
տութիւնը: Բայց Տ. Մարթէոս, միշտ
ներող մարդ, փոյթ չըբաւ, և կարծեց որ
Յակոբ նոյն օրն անտարբիր վիճու և արտի
տաղանայ մը ունեցած ըլլար: Այդ օրն
այդպէս անցաւ, Յակոբ, որ առա՛ւ աղեւ-
նափառ և պատկառում եղած էր, ըս-
կաւ կամայ կամայ յանձնարարաւ ըլ-
լալ և արժամարհանեց իրեն իր ծերունի
հայրը: Երբեք մարդիկ կը մորաբար
մեկիւր ընդ մեկիւր ու կ'անցնէր, փրկու-
նետող տարին պէս:

Բ.

Տ. Մարթէոս զգացած էր որ Յակոբ
օրերէն հեռէ եկեղեցին բացակայ կը գտ-
նուի: այս էր այն միակ բանն որուն իր

կենսիքին մէջ ներդրակալ ըլլալ վարժ-
ուած էր: Տանը մէջ խառը եղաւ, մայրը
միայն գիտէր անոր պատճառը, բայց զա-
նապէս գիտէր մէջ ընթերց ժամանակ
մը ծածկեց բուն իրաւորութիւնը: Բայց ինչ
բան երեսուն երեք չէ... Օր մը ծերու-
նիք նշմարեց սեւ և փայլուն կողով գիրը
էր անոր անութիւնն տակ: Կատարեալ
ձեռն իր մաքրէն մէջ, մասնեց խորշուեալ
ճակատը չորուկ մասնեքուն մէջ առած, և
հասկցած էր: Ի՛նչ սեւ օր այդ տա-
նը: Յաղարհիկ լեզու թարգմանած
Աստուածաշունչ մըն էր գիրքն, որուն
մէջ կ'ամբողջուէին Յակոբի ամեն նոր ե-
րանգները, փայլուն կենսիկ աշխարհի վրայ
և ունեցիկ կամուրջ մը զ'սիր արդարու-
թիւն ձգեաւ: Տ. Մարթէոս գիրքը մը
անոր սնանից վերեւ գտած, առած և
աշքն անցուց իր զայն Յակոբ այդ
սեւ օրէն ետքը, տակալին վեց ամիս ալ
իրեն հէր իր հօր տունը մտաւ ու եղաւ:
Գորով, խաղաղաստեղ, զաւակ և կնիւր
սէր, ամենքն ալ տպանուեցան իր արտին
մէջ: Ինքն իր առա՛ւ եկեղեցւոյն լու-
սարարն էր, տաճարին գոնեքը կը բա-
նար, սեղանին կանխէին անշէլ կը պա-
հէր: Ուրացաւ, մոռցաւ, ուժացաւ եկե-
ղեցիէն ու զոյցաւ, թողով զբան ետեւ
այլերուն քահանայ մը, մայր մը, նորայն
չորսն և միմայր որդեակ մը, մէկ տարե-
կան, և ալ իրիւրեք չըբարձաւ: Նոր կրծք
մը անոր կուրծքին տակ բուն դարձ էր:

Գ.

Ի՛նչ զգաց արդեօք գիւղացի քահա-
նան, նա՛ որ իր եկեղեցին անգլիկ կրօնը
ճանչցած էր: Յակոբ մեռած էր այդ օրն
ու. տանը համար: Կրօնը մը սպանեց զոր
հին ընտանիքը: Եկեղեցի տեղալը բան մը
չայտնեց և ոչ ինչ ունէր: Իր վիշտը սեղ-
մեց իր տառապալ կուրծքին տակ, և ար-
ցաւ: Երբեք իցիկին մէջ կ'ամբողջուէր:
Մայրն յորդորած էր Յակոբ, արցունք
թափած և աղաչած էր որ խնայէ իր ծե-
րուկ չոր, սակայն ամեն ջանք ի գերեւ
եղած էին: Թէեւ Տ. Մարթէոս երկեղ
մարդ, սակայն Յակոբի կրօնափոխութիւ-
նը, իր մահացու հարուածն եղաւ, կամ
մահը փոխ պաշտոն:

Երեք ամիս անցած էր անիկ ի վեր
և չարաթ մը անցած էր որ քահանան ալ
չըրցած էր եկեղեցի երթալ: Իր հիւան-
դութեան ու իրենց օրն էր, երեկոյեան
միկիւնարը քահանային օրհնող իր քեզի
ժամը 1925 էր: Ծերունին յանկարծ վայ-
րենական գործութիւն մը գրեցաւ, ԳԵՂԵՐ
մեղին զարմաց, Իր նիկար և զրուտ
ձեռքն երկարեց: Նշան էր այս որ իրեն
մտնեան: Իր վերջին ընդոյ օրհնեց ամենքն
ալ: Թեւեթեթ, տունը, արտն ու արքը:
Գեղեցիկ, իր թուրքին օրհնեց ու օրհնեց:
օրհնեց իր հարսը, Իր մարած հասակա-
քին մէջ կցկատը լեւիկ եղած էին այս բա-
նէր: «Յակոբ, դու հօրը տունը քաղե-
ցիր, կենսիքն մուրկ մարդիկ: ...»

Բուրման հանգիսին, Յակոբ իրեն
յանցաւոր մը, իցիկին խաղիկ չարտանք
կը նետուէր տէր հօրը դաղանիւն: շլթա-
յով կատարած կարեւան կը քաշէին զինքը:
Չէր համարձակաւ զուլան ի վեր յարձ-
նացել իրեն սեղանի կը թուէր որ փրժ-
խեղիւր ձեռք մը, գիտեալ անկեղծով, իր
գլխուն վրայ կ'երկարէր սպանակից:

Գ.

Տ. Մարթէոսի տանը մէջ կը մնային
նորայնի հարս մը, իր մտաւոր որդին ու
կուտար: Ի՛նչ կ'ուտային, ինչպէս կ'ու-
րէին, մարդ չէրտէր: միայն իր տունը
չնայտարեւոյց աննպատակ բան մը թու-
ցին անոր մասին:

Դանիւր Յակոբ լուր ցրեմած էր իր մօր
որ իրեն զրկեն իր Գեղեցիկ: Խոտանեց
կը լուսայեւ: Բայց չէր զրկեց, զա-
տարանն ալ կարող չէրան բան մը ընէ:
և մօր մը սէրն յաղթեց զբամբ բոլոր գո-
րովիկաւ: Իրենց պարտիւր հաստալը
չարաքան: «Գեղեցի ամբողջ պաշտուել
Գեղեցիկին, և ամեն առն որ Յակոբ բուն
հրամաններ կ'արձակէր, կը հրամայէր որ
գործակն իրեն յանձնէր, և իմքունէր իր
մօրն ու կնիւր՝ կողմանէ: Գեղեցիկն զա-
տուել և աղիւրէլ, ա՛հ, կարելի չէր այդ իր
մօրն ու անիկին: Եւ այդ տուն մէջ մնա-
ցին միշտ երբեքան հոգիք իրեն Երրորդու-
թիւն մը՝ սիրով, արտով և հոգեւոր կապ-
ուած: Տ. Մարթէոսի օրհն՝ անեկեղծ
պաշտական էր:

Տարիներ անցած քացած էին, ա՛լ նո-
րութիւն չէր մնացած Յակոբի համար, կը
կանտար, և այդ կրօնեցի ալ կը ծած-
կանար: Տարիներն ինչ չեն ըրած և ինչ
չէր չը պիտի ընէ:

Ե.

Տօնի գիրք է, Ժամիկ աղարար զու-
նեւառ առնէ, իր ձոպան քարերուն կը
գործէ, և անուշ ձայնիւ քունքը կը
փայլեցնէ: Ահա զանիկ զուր կը թափեն
ամենքն ալ: Շրի և խոտի կարտն ոչկա-
պեց նման: մանեկներն ալ մեծ տեղ կը
բացեն, որը խոտեղով խոտեղով, վաղե-
կ, հեղեղի պէս կը լնուն եկեղեցին:

Փայտիկին աղեցիկի ձայնը Յակոբի
զանէ ալ ներս մտած էր, և այս անգամ
քարեւած անոր արտին և ներս մտած միւ-
շեւ հոգեւորութեան իրենց ալ ձայնիւ
կ'ենէ, և զողորմալով պատուհանին կը
մտնէ: Չորս կողմ կը նայի, հայոց
տունեքը լսարան և չորսերն մէջ էին,
հոգիներու վրայ արշալոյս, որտեղ մէջ
նորախոսութիւն: Նայեցաւ իր քունքը, իր
կրօնական տունեքը խաւարի մէջ էին,
սեւեկին պարսիկ կը կողմը Սիմոն աղար-
ար իւր խոտի, որուն ուսուցողութեամբ իր
հասակին ուրացած էր: Երբ քիչ մը վեր
բարձրացաւ, Ս. Լուսաւորիկ եկեղեցւոյ
պատմականը լսարան մէջ էին: Չը-
րուր չարեւից և ըսաւ: «Ի՛նչ: այս մար-
դիկ արքայութիւն չպիտի ըրնա՞ւ» հնգա-
թիւն մէջ: Իր զայտարար արթնացած էին
Ինձա այն ամեն զգայութեւ որ ուժգին
կը խոսէր ամեն հայոց կուրծքին տակ:

վրայ կ'ենէ զպարագին: «Պէտք է որ ես
ալ երթամ, խոտալիկն այս սարերուն
ու խաւարին առնէ, ուր իմ պարագի-
րայիւն և ներկայ գտնուած են Պատա-
րագի: այս՝ պէտք է հասնալ մեր
հայրն աղիւն և պատարագեալ եւ Յա-
կոբ կենդ կերպարանով տունէն դուրս
կ'ենէ: մոռցեալ էր եկեղեցւոյն, տարբ
առագ դրան սեղան վրայ կը տեղադրէ
զողորմալով: Քանի մը վայրկեան ան-
խախտ կը մնայ իրեն թէ ստաւ: Բայց
քիչ, միտքը դարձ էր, պիտի մտնէր, և
ա՛հ սիրտը բարախելով կը յառաջանայ,
մահ մը կը զին անդիտակցարար: Շարս
կանեկուն ձայներն կը հասնէին իր ական-
ջին, կը խոտիկին զինքը և մէկ վայրկեա-
նի մէջ անոր ջերմեանը զգալուները
կը գրգռէին: Իր նախկին կենսիքն ու կը-
րծքն իր երեւակայութեան առնէ եկան,
ինքն ալ զապիկ կը հագնէր, ինքն ալ եր-
կեղեցութեամբ այդ արտաւորութեան
թիւնները երգած էր, ինքն ալ աղա-
թած էր, խաղիկն ու քարերը համա-
րած: Կը մտնէ ներս, Աստուածանայ
պատկերին առնէ կը փառ իր մահը:
Ջիւղերը կը զողորմէին, և ա՛հ յան-
կարծ մտքը վար կ'էլնայ: պատկերներն
ալ հաւա շէին, մէկ խոտալ կը նայի և
միտքը կը տառնէ իրաւորապէս: Վայ-
րեն մը անգլիկ անցաւ խոյս տալ Տա-
հալին: Բայց ինչ պէտք էր մնալ, հին
մնալ, այս էր իր հաստատ դիտարու-
թիւնը: Կուրծքը հաւալուի սուրբունը հետ,
հաւալուի սեղանին հետ և տաճարին պա-
տարին հետ: Տիրութեան հիմարութիւն
ամենեւեռն բաժն վայրկեանի կրօնաբե-
րայ խաղիկ նշան դարձ էր իր ձախկն
կուրծքին ու արտին վրայ: Փոփոկ կեցոյ-
նէր զՅակոբի գիտած էին, և նոր ու-
րախութիւն մը տարածուած էր մոլորեւ
ու շողորմուն հետ, վաղեմի իրենց մէկ
կրօնականը գտնուած էր: յիշուի Յի-
սուրբի ոչկալեւն և գտնուած դաւանի չափ
արեւել ինքեցուն: Ի՛նչ քիչ ընտելեցաւ,
քալաւ առ քալալ յառա՛ւ անցաւ ամբողջ
մէջ, և սկսաւ գիտել: Ամեն ինչ նոյն
վիճակին մէջ գտաւ, բան մը փոխեալ
էր, նոյն սեղանին էր, նոյն գրեքն ու
խաղիկ, զպիտեկին իրենց փայլուն շա-
պիկներով և երկու քահանայ իրեն ըն-
տանի շարժանքով կը կենդանի: Նոյն
կանգնեցներն էին զորս ինչ անշէլ պա-
հած էր Աստուծոյ առնէ: Երբեք փոխ-
տութեան կրած չէր իր գեղեցիկ եկեղե-
ցին: Վայրկեանն մը իրեն սեղանի թուե-
ցաւ: Թէ կը տեսնէ իր հայրը սեղանին վը-
րայ, նոյն սեղանի մոլորուած: Գեղեցիւն
մեղուկ, և իր յաղիւնները գիտէր և կը
սէր: Յակոբ, դու հիւսն Գոթար: ...
գոթար այս տաճարին: ...» աչքերը վար
կը խոտալէ և արտագին կը հասաւ:
«Ո՛հ, թողու թէ՛ն: ... թողու թէ՛ն: ...»
Հոգեկան այս յուզան մէջ էր նորիւր,
միշտ քահանայն դառնալով իւր սիրելի
հօտին: Զանապուտները, ընդ որս կ'ըն-
տէր: Զանապուտ փոքրիկը, գուր ամենը
կը փառէ թէ Տ. Մարթէոս հօր տունն
աղաքային ընկեր է: ամենքը կը փառէ
թէ Յակոբ իւր տունն երեւոյր թու-
րած է, ոչ միայն հաստալէ՛ն ալ և կրօնեց
էր: Տ. Վասնի, որը հոգեկան իրաւոր
Բագ՝ մը պիտի պատեցնէ, յիշեցէք այն
հոգեկան տեղանքն, որ ձեռք համար 5

